

сжщински пещери. Но съ най-голѣмо внимание и грижи бѣше заобиколенъ работниятъ добитѣкъ, особено воловетѣ. Тѣ имаха удобства, каквито липсваха дори на хората. Оборитѣ бѣха топли и чисти, на животнитѣ се приготвяше суха постилка отъ овчи торѣ и мекина, смѣнявана всѣки день, хранѣха се съ чисто сѣно, пояха се съ кладенчова вода. Гледаха ги съ една почти религиозна почитѣ. Наближаваше пролѣтѣта и всичкитѣ трудѣ и всичкитѣ надежди се възлагаха на тѣхѣ.

Работата бѣше малко, търсѣха се повече развлѣчения. Младитѣ прѣкарваха до зори по седѣнкитѣ, по старитѣ — въ кръчмата. Мнозина се занимаваха съ ловѣ, правѣха капани и ловѣха яребици, ходѣха и за лисици: намираха дупкитѣ имѣ, запалваха малко слама въ тѣхѣ, разкопаваха ги слѣдѣ това и хитритѣ животни падаха въ рѣцѣтѣ имѣ живи, съ цѣли и здрави кожи, червени като пламѣкъ. Имаше и такива мечтатели, които се впускаха и въ по-голѣми и фантастични прѣдприятія. Подмани отъ едно старо прѣдание, че крилѣтѣ на дроплитѣ замръзвали отъ студа и поледицата, тѣ се скитаха изъ полето въ най-голѣмитѣ виелици, увѣрени, че ще врѣхлетятъ на замръзналитѣ птици, голѣми като мисирки, и ще ги подкаратъ прѣдѣ себе си като стадо. Нищо подобно, разбира се, не се случваше. Ставаше нужда само, съ отчаяни разтривки и съ горещи тухли да съживяватъ самитѣ ловци.

Дойдоха коледнитѣ празници, заредиха се годежи и сватби. Съ каруци и коне изъ селото прѣпускаха сватбари, окичени съ чемширѣ и пуканки, съ бѣли дарове, завити като гѣжва около главитѣ имѣ или прѣхвърлени прѣзъ рамо. Много вино се изпиваше въ къщитѣ, а още повече въ кръчмата, дѣто каруцитѣ стояха съ часове и, за да не замръзнатъ конетѣ, часѣ по часѣ правѣха людешки волти наоколо. Но и празниците и сватбитѣ се свършваха, а снѣгѣтѣ все още си стоеше, ненамаленъ